

ההצגה הסאטירית "פולישוק" ד"ר יעל בן משה

דמיון פרוץ של מציאות נושכת

ההצגה הקומית-סאטירית, מביאה בדומה לחיים, מצבים פוליטיים דוגמת המרוץ לראשות מפלגת העבודה ששם את הרצוג לצד ניסים גרמה; הסחיבות של מנדלבליט את התיקים של מי שמינה אותו; הבחירות לארגון כמו "ההסדרות", שהכי פחות

דואג לעובדים; החקירות באזהרה (שוב) של שר הפנים; המינוי של איוב קרא לשר התקשורת; והצעה של בנט "שלום כלכלי", כאילו שאינו יודע שכסף הוא מה שמשמן את ציריהם השחוקים של האידיאולוגיה והתותחנים. לכל אלו יש מכנה משותף שמגולם באופן שנון, כן, מצחיק, ולשם שינוי מאוד "פוליטי קורקט" בהצגה "פולישוק", בכימויו של שמואל הספרי.

"פולישוק", שעבר ממסך הטלוויזיה אל הבמה, מקרב אותנו בעוד כמה צעדים, במרחק נגיעה, אל פניהם הלא מבוששים של נבחרי העם. רגע לפני ההצבעות על התקציבים בוועדות של הכנסת, מרווחת התקשורת שרה"מ בובעס, נאלץ להתאספו ולעבור הליך רפואי חודרני בהרדמה. האם התקציב למשרד השר ייפול, ויעמיד את הקדנציה הבאה שלו בסכנה? ומה עם העסקה הגדולה עם הסינים שאמורה לבטל חלק מהקיצוצים? ולמה התמונה של אשתו של בובעס תלויה בלשכה של השר? נשמע לנו מוכר?

הדמויות ב"פולישוק" הן אמיתיות, ולא רק כי ההצגה, כמו הסדרה, יוצאת מתוך עיון בפרוטוקולים אותנטיים של המשרדים השונים בכנסת. השר פולישוק הוא אמנם שר התח"ת (תרבות, חוץ, תיירות), אבל הוא מייצג בעל כורחו דווקא את פניה היפות של איי. הוא ממוצא אשכנזי, אך נראה מזרחי, עד לא מזמן נשוי למוניק וכרגע בהליכי גירושים מתישים, עובד בירושלים אך עדיין גר בנתניה. לא ממש ברור אם הוא איש ימין או שמאל, אבל מה זה משנה ימין או שמאל?

אף שפולישוק הוא כמו נמו הדג בים של כרישים, משהו בו גורם לנו הצופים לרצות להיות נאמנים לו עוד הרבה שנים. זה לא התחכם או החוכמה שמרשימים אותנו, או שמצילים אותנו ממלצות הפוליטיקאים הבכירים, אלא דווקא אותן תכונות שאינן באות לידי ביטוי בפוליטיקה הישראלית בת-זמננו, כמו תמימות, כוונותיו הטובות וטוב ליבו, שיוצרים את הקסם מאחורי הדמות שהקהל אוהב לראות אותה שורדת בפוליטיקה הישראלית. בקיצור, פולישוק הוא ההומאז' הקומי למנחם בגין, מי שכליכך חסר בימים אלו.

הסוגיה שמרעושה כרגע את מסדרונות הכנסת ואת חדרו של השר היא תרחיש האימים של העם היהודי בציון ובגולה. רק שהפעם לא ממש ברור איך השר יפתור את המשבר שנקלע אליו, ואם יוכל להמשיך לכהן כשר אחרי שרה"מ מינה אותו למלא מקומו, כדי להוציא את עצמו מהסתבכות מיותרת.

בעוד הרלי"שים של השר, ושל רה"מ, סולי וקוזו מנסים למצוא פתרון בחדרי חדרים, יועצת התקשורת, תקומה שרהבני כבר מעמידה את כלי התקשורת על שתי רגליה האחוריות, וזאת רק מחכה לבעוט החוצה את מי שיעשה צעד אחד לא נכון לקראתה. רק ויקי, המזכירה של השר, נשארת לצדו ונאמנה.

בשונה מהמציאות, ב"פולישוק" מתגלה המשמעות האמיתית מאחורי הספנים התקשורתיים, ועדיין, קשה עד בלתי אפשרי לסמן את הקו המפריד בין מה שאנחנו כזכרנים חושבים שאנחנו יודעים, לבין מה שאנחנו רק יכולים לדמיין לעצמנו שיכול לקרות בפוליטיקה בישראל. בסופו של דבר, ההצגה "פולישוק" מעזזה לגעת בסוגיה שהיא טאבו, וגם מצליחה לגרום לנו לפחות להרהר בדבר, אם לא לשכנע אותנו, שראוי וכדאי לנו להיות מדינה שמציבה לעצמה גבולות.

ולא, לא מדובר בגבולות שמלבים את הפוליטיקה בת-זמננו, כי השיח על הגבולות החשובים באמת, הוא לא על גבולות 67, אלא השיח על הגבולות המוסריים והאנושיים של נבחרי ונציגי העם היושב בציון. והבעיה שלנו היא לא שהקווים נחצים מדי פעם, אלא שאנחנו כבר התיישבנו מעברו של גבול, ושם נבנה מרכז כוחה של הפוליטיקה הישראלית. לפחות חלק ממה שקורה על הבמה בבית-ליסין, קרה בפורמט כזה או אחר בתוך איזשהו חדר בבניין הכנסת. רק שפולישוק גם מצחיק אותנו, מעורר אותנו ונוגע בלב. אנא עשה שלום, פולישוק. ●

צילום: רובי קסטור וואלה ניו

אולמרט. ההתנכלות לראשהממשלה לשעבר אינה שונה ממה שנעשה לגורמי אופוזיציה בטורקיה, בסין ובמדינות "בעייתיות"

בצל הספר וסוגיית השחרור המוקדם של אהוד אולמרט ח"כ יואל חסון

מבחן בוזגלו - אאוט; מבחן אולמרט - אין

בארץ-ישראל השלמה. שרת המשפטים, איילת שקד, ששותקת עכשיו, השר לביטחון-הפנים גלעד ארדן, שמגלגל עיניים ולא דורש תשובות או מסמן קו אדום בפני המתרחש - ממיטים אסון דמוקרטי על מדינת ישראל. ההתנכלות לראשהממשלה לשעבר אינה שונה ממה שנעשה לגורמי אופוזיציה בטורקיה, בסין ובמדינות "בעייתיות" אחרות.

מבחן אולמרט הוא כינוי למצב יחידני, אישי, שאין לו אח ורע במשפט הישראלי או בתרבות שמירת החוק. להיטות יתר שהופכת לאובסטיביות להפלת ראש-ממשלה מכהן, רק בגלל שהוא מהצד השמאלי של המכה הפוליטית

מבחן אולמרט הוא כינוי למצב שבו ראש-ממשלה לשעבר נופל בין הכיסאות של קבוצות הפריבילגים בשלטון מכהן, ולכן אף אחד לא זועק את זעקתו: הוא אינו מתנחל, אינו חלק מהציונות הדתית, אינו בוזגלו. הוא סתם אדם שתרם למען ישראל יותר מ-30 שנה, יצא למלחמה, תיקן את פגמיה, ניהל מו"מ אמיץ לשלום, גייס את העולם נגד הטרור, עשה פעולות שאסור עדיין לדבר עליהן, והוחלף על-ידי ראש-ממשלה שלא עשה עשירית מכך.

"יכול להיות שהגזמנו עם הרדיפה נגד אולמרט, (אולי) בגללנו אין שלום"; תזכרו את המשפט הזה שאמר לי בכיר מאוד לשעבר בפרקליטות. בנימין נתניהו בוכה ומדבר כל הזמן על "הסכנה להדחת ראש-ממשלה מכהן". הוא יודע ממה הוא מפחד. ●

לפני מספר שנים שוחחתי עם בכיר מאוד בפרקליטות; והוא אמר לי: "יואל, הגזמנו עם הרדיפה אחר אולמרט, לא מן הנמנע שבגללנו אין שלום".

במשך שנים שמרתי לעצמי את הסיפור הזה, שיכול היה לייצר רעידת-אדמה

במערכות בחירות ובימים קריטיים. החלטתי לספר את זה, כי מה שהתרחש עם ראש-הממשלה לשעבר אהוד אולמרט בשבוע האחרון, הוא פגיעה בדמוקרטיה הישראלית. חשוב לי שהציובור ידע, שהחשש שאירע פה אירוע של הדחת ראש-ממשלה מכהן לא היה קונספירטיבי, לא דיבור דמיוני של מכונת ספינים, אלא דיבור מאומת.

רבים מדברים על "מבחן בוזגלו", אבל תרשו לי לייסר מונח חדש: "מבחן אולמרט". מבחן אולמרט הוא כינוי למצב יחידני, אישי, שאין לו אח ורע במשפט הישראלי או בתרבות שמירת החוק. להיטות יתר שהופכת לאובסטיביות להפלת ראש-ממשלה מכהן, רק בגלל שהוא מהצד השמאלי של המפה הפוליטית.

מבחן אולמרט הוא כינוי למצב שבו מוקם עיתון, באמצעות נדבנים מחו"ל, שנועד להפיל את ראש-הממשלה, שאליו ראש האופוזיציה אמור להתנגד בכלים פרלמנטריים. עיתון שמלקט לו כותבים ספציפיים שכתבו נגד ראש-הממשלה המכהן, משמן אותם במשכורות עתק, כדי שיכתבו עליו עוד ידיעות שיופצו במאות-אלפי עותקים כדי לגרום להפלת ראש-ממשלה מכהן. מבחן אולמרט הוא כינוי למצב של פחד אובססיבי מראש-ממשלה לשעבר שיושב בכלא על 60 אלף שקל, בעוד חקירה של ראש-ממשלה מכהן בשל חשדות של קבלת מתנות בשווי של מאות-אלפי שקלים, מתמסמסת לה בקצב איטי על-ידי הפרקליטות.

ועוד בעניין אולמרט - פשיטה על הוצאת ספרים במדינה דמוקרטית היא תמרור אזהרה לכל מי שחפץ חיים למדינה הזאת. תמרור אזהרה שאמור להזהיר גם את המחנה שתומך

